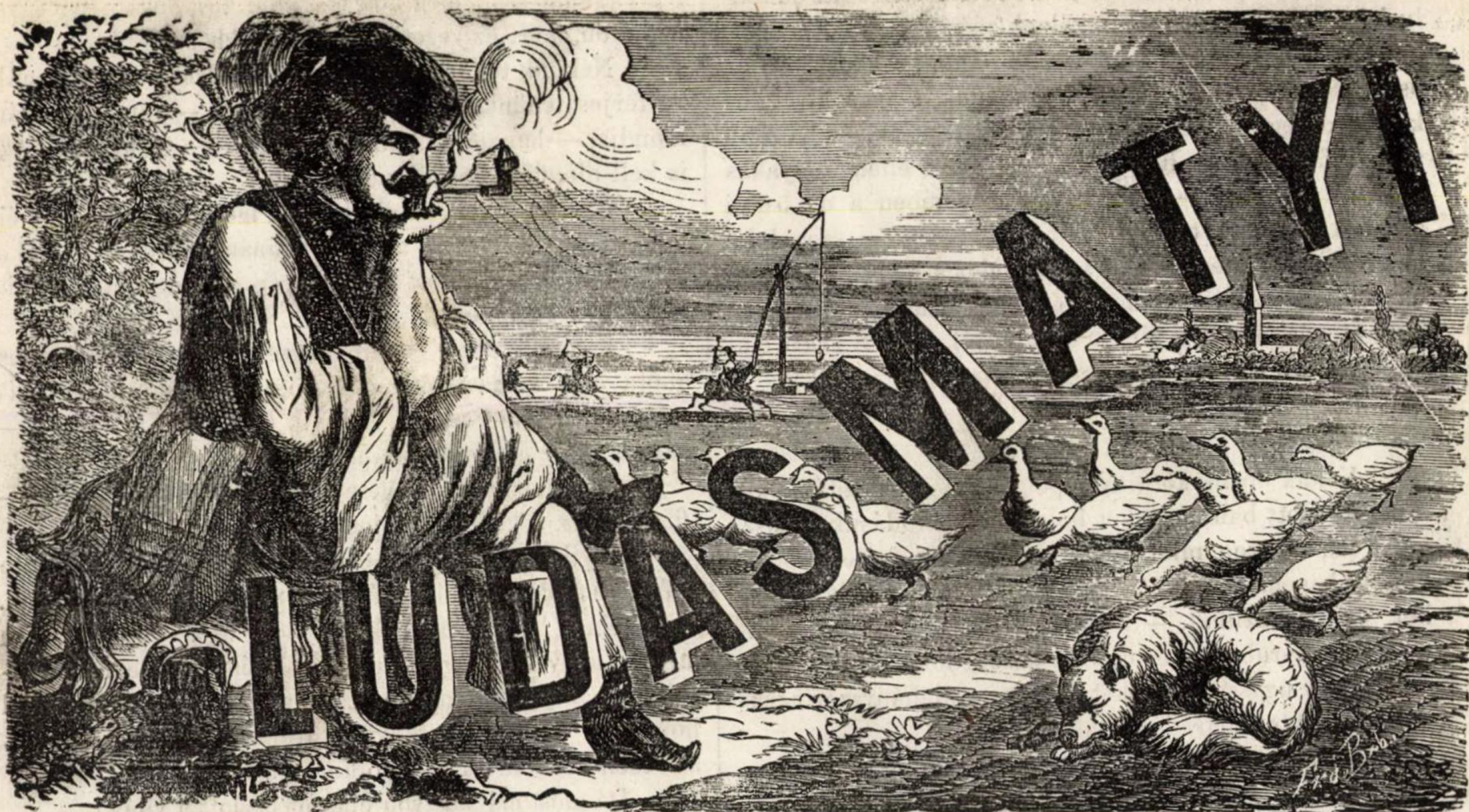

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, september 1. 1872. 36 szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Drága marhavásár.

„Pesti Napló" irja, hogy a
Szent istván-napi vásáron . .
A lábas és szarvas-marhák
Keltek roppant magas áron.

Hanem azt a „Pesti Napló"
Persze bölcsen elhallgatá:
Hogy a szarvasmarhák árát
Ily magasra ki rugtatá?

Hát hisz édes Napló néni!
Hogy ne lett volna jó ára?
Mikor oly jó vevő akadt:
Mint Menyus ur és kormánya.

Ezek verték fel az árát
Már a vásár előtt jóval . .
Midőn alkudni kezdének
Némely bitang választóval.

Legdrágább vásárt csinált hát
Menyus ur és bölcs kormánya,
Mert tizenkét mamelukja . .
Nyolc milliónkat kóstálja.

Ennyi a többség. Matyi.

Ürményi Palkó nyilt levele

a vaáli kerület mamelukkpárti választóihoz.

Ama csaknem mondhatni oktalan nagy ragaszkodás, melylyel önök irányomban viseltettek, eszközlé azt, hogy ócska nevemet zászlajuk nyelére kitüzték, s vele, mint valami karácsonyi Miku'ással, a vaáli kerület igaz hivő lakóit halálra ijesztgették.

A célpon'nál csizmadiát fogtunk ugyan, hanem azért még is a mit önök értem tettek és ettek, az rám nézve mindig — kitüntetés marad.

Soha se láttam ilyen jámbor szó fogadó, alázatos csapatot!

Ha tekintem azt a sok szelid, názáretbeli képet, a mit önök ügyem szentségének felismerésében, — jó vaáli boraim szemlélésében, és a bográcsokban szana-széjjel párolgó bürgepaprikásnak élvezetében, — zászlaimra vágtanak, — ugy ennyi nemes mamelukk kebel, ösztön és buzditás nekem arra, hogy a dolgok rám nézve való savanyu kifejlődését, ne keserves veszteség, hanem édes győzelemnek tartam.

Hiszem, hogy a jövőben mi fogunk felemelkedni, — nem ugyan az akasztó — hanem az uborkafára.

E hitemnek táplálékot nyujt az, hogy 1869 óta folytonosan szaporodni látom azon jámbor, kobakfeju polgárok számát, a kik mint alázatos kengyelfutók, és tullaj-

tárok, a borban lévő igazságtól vezettetve, égő karbunkulusként fénylenek, és tündökölnek zászlóink körül.

Most sem vetett volna vakot nálunk a kocka, ha az összeirásnál egy kissé jobban paklizunk, — ha a hivatalos közegeket egy kissé jobban neki mérgesitjük, — ha több vallási fanatizmust használunk fel azok ellen a nyakas kálvinisták ellen, — ha az ügy érdemében a d o b o z i atyafiak is többet tettek, mint ittak volna, — szóval ha minden másképpen történt volna, mint a hogy történt, — ugy biztosithatom híveimet és jobbágyaimat, — hogy az összeülendő országgyülésen a glóriától, nem S a l a m o n, hanem az én ü s t ö k ö m fénylett volna.

Hanem bizony sok volt nálunk Baranyai Péterként — a föllér.

Voltak olyan kötnivaló polgárok is közöttünk, a kik a nekik adott bankjegyeket bolond hivalkodásukra használva fel, — azon mint illett volna először is nem voksokat, — hanem maguknak jó abaposztóból készült mentéket, és reithuzlikat, — feleségeik és leányaiknak pedig szép kásmir-ruhákat, és cirkász keszkenőket vettenek.

Hogy ugassa meg őket a kutya, valahányszor ezekben a ruhákban parádéroznak.

Mások meg olyan gorombaságot követtek el, hogy küldetésük ellenére — nem a nép között, hanem egész nap a hordóknak társaságában működtenek, és szorgalmatoskodtanak.

Különösen e tekintetben azok a kujon d o b o z i atyafiak nagy mesterek voltak.

Nem panaszlom ugyan nekik, — hanem azt az emberséget már még is megtehették volna, hogy a választásra, ne hozták volna nyakamra, öregit, apraját, asszonyát, leányát, szóval az — egész falut.

Az ilyen nagy ragaszkodás miatt végre is elmegy az ember kedve a világtól.

Szegény feleségemet majd a nyavalya törte ki, midőn látta ezt a roppant kikodult szivességet kastélyunk éléskamarái felé közeledni.

— „No Palkó! — sohajta fel — aligha benem fűtenek most a te erszényednek, azért a glóriáért.“

Bizony szegény mondott valamit.

De hát már usztam a mocsárban, — s bár menyire rémségesnek látszott is előttem sorsom és erszényem képe, — de az a redves familiai büszkeség nem engedte, hogy vissza vonulót fuvassak.

Csak előre! — gondolám — több is veszett Buda vár alatt.

Meg kell feszitni minden erőt, s csapra kell verni minden hordót, mert ha netán végre is ez a nyakas „bópárt“ vergődnék többségre az országgágyülésen, ez aligha kezdené máson a reformot, minthogy az áldott katholikus klérus, — és a világi uraságoknak földjét szétossza maga között.

Valahogy pedig ez a bolond törekvés el ne tántoritsa a d o b o z i atyafiakat, — mert ha igy történnék is ez, — utoljára is nem jó vége lenne.

Tehát csak meg kell maradni továbbra is az egyenes uton, mert ez vezet a cherubimokhoz.

Nekünk tehát továbbra is azt az elvet kell vallanunk, és terjesztenünk, hogy nem **huncfut**, — mint a bópárt mondja — hanem csókolni való népség a **német**. — Azt is kell hinnünk, és vallanunk hogy :

Finánc is kell, trafik is kell, mert végre is, hogy élhetne trafik nélkül az a jámbor finánc, s finánc nélkül a trafik. — Ez két áldott testvér — s csak egymás karjain virulhat fel mindegyik sorsa.

A quóta ellen is mit hetvenkednénk? — hisz ha quóta nem volna, nóta sem volna, pedig a magyarnak mindenkor fele kenyere, s egyik legjobb barátja volt — három szász esztendő óta, a n ó t a.

Az akciz meg pláne ne zsenirozzon bennünket, — fizethet az, a kinek Krisztus a barátja.

Az ilyenekért hát éppen nem szükség vért eresztenünk, s mindjárt képire mászni a magas miniszteriumnak.

Nagy bajunk nekünk az, hogy ez az együgyü „**Óh nép!**“ nagy horderejü állami intézvényeink nemes intentióit nem birja felfogni, s azt, mint a keresztet, türelemmel hordozni. Lám Jézus milyen türelmes volt, — a jövőért szivesen szenvedett a galgotán.

De most már nagyon elkamaszodott a világ!

Látjuk mindenfelé a sok zsémbeskedést és pusztitást, — s jámbor tiszteletes urak azzal a nyájas, tökmagszinü képpel, hiába rimánkodnak és esedeznek a katedrában, — kutyába sem veszi a kamasz népség azt a sok sóhajtást, a mit ezek ugy sommás uton érette az egek urához feleresztenek.

De ti véreim és rokonaim Deákban! és a mamelukokban, legyetek jobbak, mint amaz istentől elrugaszkodott, nyakas „**bópárti**“ népség.

A ti alázatosságtok, és jámbor szelidségtek végre is szép bazsarózsát fog nektek teremni, a melyet mindenkor büszkén hordozhattok vörösbársony süvegetek mellett.

Én számitok is rátok.

Reménylem, hogy valamint a multban teljes hűség és jobbágyi engedelmességgel követtétek tüskén — bokron keresztül ócska nevemnek zászlóját, — ugy a jövőben sem fog titeket e méltóságos állaspontról letántoritani, semmi balpárti forgószél sem.

E hitben élve, — és ringatva csekély személyemet, — ügyemnek jövőjét biztos kezekben (valahogy a balpárt piszkos kezeket ne értsen, mert ezért bicskát rántok) is látom lerakva.

Hiszem, hogy a jövőben tehát ismét együtt leendünk.

Ha pedig együtt leendünk, akkor aztán ;

“Én is iszom veletek,
Ha veletek lehetek —
Egy pohár bort! . .“

Addig is tehát, adjő nemes választóim! Fogadja mindegyikőtök tőlem jutalmul, kézszoritásomat, s jó egészséges csókomat. —

Kivánom, hogy hizzatok meg tőle.

Az első pétervásári vásár.

Humoristikó heroikus költemény 7. énekben.

Irta Joskó Zazravecz szénégető.

Ötödik ének.

Hodie mihi, cras tibi.

„És mind a mellett, nem kell kétségbe hogy essünk . .
Nem lehet az, hogy a sors oly mostoha lenne irántunk,
büntelenül nem halhat meg czéhbéli barátunk.
nem lehet az, de nem is hihető, hogy az isten akarná,
mert oly büntelen ő, mint bodza virágon a hernyó,
más — idegen bünért szenvedsz óh faggyaszedett Prell!
a sátán vezeté Iványits bösz somfa dorongját.
Ám de az őrző angyal megmenté csupa csont bört.“
Igy rebegé el imáját Árvai. — Az lebukott hős
mellé térdre borúlván, és üterét tapogatván. . .
majd sebesen felkelt, s az kutba meritve kalapját
az vérző sebet elkezdé szeliden mosogatni —
műértő kézzel, mint egy kitanult hadi orvos.
És fáradságát követé koronája sikernek,
mert a faggyaszedett, nehezet sóhajtva el egyet,
mintha malomkő húzná vissza, emelkede földről.
Nem szólt, csak vérző tetejét tapogatta fejének,
majd vele éppen szemben ülő Ivanyitsra tekintvén, —
oszlophoz kötözött bikaként forgatta szemét rá.
Szive erőssen vert, és homloka ránczba huzódott;
rettenetes — vészt jósló volt szine arczulatának,
majd ismét széjjel járván villáma szemének
a karaván minden tagján, ezt mondani látszék:
Várjatok óh gonoszok, de te legfőként Ivanyits várj —
majd meg látjátok, hogy mit tud a faggyaszedett Prell.
Mert boszszúm, fogadom szentül, hogy rettenetes lessz.
Mint az eget, s földet rázó kelet égi viharláng . .
eszme, de rettenetes ragyogott szikrázva szeméből;
puskáját ragadá, sebesen vállára veté fel . . .
és isten hozzád nélkül oda hagyta barátit.

A karaván pedig állt némán, mint szobra halálnak,
az nagy horderejű események lánczolatától
elkomorult arczuk, sáppadt tükrébe ha néznél:
hinnéd egy vert had menekült maradékinak őket,
kik hogy az ellenség gyilkos nyilait kikerüljék —
az sziklák sűrü tömegét vették takaróúl.
Ösz Ivanyits, bár korra tekintve a nagy karavánnak
elnöke volt, egy részről ugy mint egy iszonyú kárt
vallott, — másrészről úgy mint sulyosan sebesült hős . .
végre miként egy nagy gyilkos tett elkövetője,
mint penitentia tartó nagy bűnös, szomorú volt.
A másként is igen keveset szólló Tari némán
álla, miként némúl az viz partjára vetett hal.
Árvai, s a mindig nagyeszü Ledniczkinek apja
az fű közt csuszó, mászó hangyákra figyeltek.
Végre meg únván az csendet Szkvarek álla fel, és szólt
„Már a mi meg történt, — isten rendelte, — legyen hát
szent akaratja szerint, kedves czéhbéli barátim!
Itt szomorúság nem használ, és gondolatokba
süllyedezés. — Azt kell komolyan vennünk figyelembe:
hogy négy óra felé jár, s hol van czélja utunknak?
Induljunk isten nevivel czéhbéli barátim“!
Ez szavakat hallván az hű czéhbéli barátok,
vándor pálczáik szurkos markukba szoriták,
készletöket hátokra köték, és utra kelének.

Jára azon közben szomorúan a faggyeszedett Prell,
lőpor tartóját keresé, de sikertelenül, — és
az lombok sűrü közein olykor ki tekintvén,
ártatlanságának fájdalmas tudatában . . . —
-- mert az csizma lopó, — mint azt könnyen kitalálni,
nem vala más, mint rókánál ravaszabb Gyenes. Ő mig
társai, — az fogadást tévő Dosztal, Nyilas és Tritts.
az csendben heverő karavánt kővel hajigálták . .
lesből az négy pár csizmát, bűvészi ügyesség
járulván hozzá, — sebesen tévutra vezérlé;
s koczka vetés mellett négyen osztoztak el együtt.
És igy büntelenül sebesült meg a faggyaszedett Prell.
Méne azért búsan, — haza az tüzhely közelébez,
ott is igen nehezen várá az hajnali órát,
nap feljötte elött felkelt, és készületet tett.
Igy legelőször is az lőport rendezte be szépen,
majd kenyeret vágott, keresett hagymát, szalonát, sőt
szárához csizmájának szúrt egy iszonyú kést.
Tüzszerszámot sem feledett el venni magához.
Végül négy itczés nagy erős, de cserép fazekat vett,
Azt nagyon is tágas bőr táskájába bedugván . . .
hogy mit akart vele? azt titkoknak lepte fedé el.

(Következik a VI-ik ének.)

A. Annyi visszaélés és törvénytelenség után minő alapon ül össze az országgyülés?

B. Hát népképviseleti alapon . .

A. Népképviseleti alapon semmiesetre sem.

B. Hát hogy ül össze no?

A. Pénz-képviseleti alapon. Hiszen tudod, hogy a választások 8 milliójába kerültek az országnak.

Egy régi koldus-ének.

Áron vétettünk meg, még pedig nagy áron!
Nem a Kossuth elvén, hanem a quotákon!
Könyörülő isten néz alá szemeddel:
Mit tesznek a foldön igaz nemzeteddel!
Hogy plundra lett régi zsinoros nadrágunk,
Nem tehetvén most mást, nékik megbocsátunk.
De hogy szabadságunk rozsdásodni hagyták,
És hogy alkotmányunk német testre szabták,
Hogy a sok adóság már bőrünkre szárad —
Ezért kopogtatunk uram isten nálad!
Ne nézd mit teszünk mi, és azok mit tesznek,
Csak igaz jogát add elhagyott népednek.
Azt a szabadságot add, mit Kossuth tervez —
Akkor hü népednél béke, s igazság lesz!

*

Duellum két néme

Két legnagyobb magyarfaló
„Deutsche Zeitung“ „Tages Presse“
Fogaikat veszett ebként
Csigorgatva vesztek öszve.
Duellumra hivja egymást
Ám a „Tages Presse“ gyáva —
Steinbach vitéz was soll machen?
Gans Móriczot főbe vágja.

Hah! orgyilkos teremtette!
Kiált dühvel Gans Móricz ur
S aztán hegyes stilétjével
Steinbachnak a hasába szur.
És a vér, mint a Barberbier
A dugasztalan flaskából . .
Olyan rohamosan spritztzel
Az áldozatnak hasából.

Volt bődülés, lőn csődülés,
Hogy két német öszve kapott.
Felségesen mulattatta
E botrány a publikumot.

S látvván a két gladiator
A közelgő két policájt,
„Sségyen a futás, de hasznos“
E jelszóval megretirált.

ournalista között.

IV.

Egyik jobbra, másik balra . .
Vesz magának egérutat,
A két policáj se rest ám . . .
Hajrá! haj . . utánnok rugtat.

V.

Elcsipve már a garázda
„Deutsche Zeitung“ Tages Presse“
A policáj nem oly galánt
Hogy foglyait elereszsze.

VI.

Con amore befüleli
Steinbachot és Gans Moricot
A bécsi policáj-amtba . .
Mint két söpredék kóficzot.

És az ilyen gézenguzok
Mondnak minket „barbár“-oknak?
De fráterek! ezt a cimet
Tartsátok meg magatoknak.

A veszprémi tüztorony-őr verse.

(Unalmában csinálta.)

Országgyülésünk megnyilik
lik, lik,
Trónbeszéd lesz, a mint illik
lik, lik,
Andrássy is eljő erre —
ejnye,
Ha szabadna, ő beszélne,
persze!
Lónyaiék majd beszélnek —
nak, nek;
Talán még a falnak mennek
nak, nek,
Nyugton marad Deák Ferkó
oh! oh!
De lesz helyette szónokló
ló! ló!
Somsich Pali megcsendesül
ül, ül,
Hogy elnöki székbe nem ül
kékül.
Zsedényi a szijjat rágja
s látja
Nem teszi elnökké pártja —
árja!
Roszul áll dolga a jobbnak
nek, nak,
Talán most már meg is buknak
nek, nak!

Adomák.

Gr. Gvadányi József az egykori hires generális és iró, nagyon szerette a szorgalmas iskolás fiatal embereket.

Egyszer egy jó készültségü fiatal diák igen szép köszöntő verset irt az öreg urnak, a melyben a nagy hálálkodás mellett, némi kis anyagi segélyért is könyörgött.

Az öreg ur meghatva e jeleneten, azt irá legott a diák könyörgő levelére:

„Jobb tutorod leszek
Édes apádnál is . . .
Gróf Gvadányi József,
Lovas generális.“

A természetrajzból kellett egy vén korhely gregárius diáknak felelni. Persze készületlen volt.

A p u c o k volt neki kérdésül feladva, hogy beszéljen róla, miféle állat az a p u c o k.

— A p u c o k — mondá a diák — egy óriási nagy emésztő állat. Lakik Amerikában s hogy ha nagyon megéhezik, az embert is megtámadja — s megeszi.

— Eszi ám kendnek a majd . . . megmondom micsodáját — felelt rá mérgében a tanár.

Nyalkán megy el a huszár két baka elött.

— Ennek a huszárnak belül pörög a sarkantyuja — jegyzé meg az egyik baka — látván hogy a huszárnak nincs sarkantyuja.

— Ecsém, elébb huzd fel a csizmádszárát, azután szólj hozzám—viszonza a huszár — s bajszpödörve tovább ment nagy kényesen.

Hogy szolgáltatják az igazságot Veszprémben?

Juliánus vagy Gregoriánus naptár szerint-e? de az való, hogy aprilis hó 30-án történt volna az, mit elmondandó vagyok, ha ugyan ezen szegény hónap ennyi nappal rendelkezhetnék.

Az enyingi járásban levő kis B o z s o k, székhelye az ottani basának — akarám mondani a szolgabirónak — kinek tekintetes helyiségében történt ez:

Bevezetik vádlottat, természetesen megvasalva.

A vádlott egy családos becsületes kádármester.

— Kend lopta el a tiszttartóné ezüst kanalait?

— Soha életembe se loptam!

— Üsd! (a pandur bikacsökkel müködni kezd).

— Valja meg kend, hogy ellopta.

— Ha agyon üttetnek is a tekintetes urak, nem vallhatok semmit, ártatlan vagyok! Jaj! jaj!

Üsd! (da capo mint fentebb).

— Jaj, jaj, megvallok mindent csak ne üssenek! (A bikacsök müködése felfüggesztetik.)

— Hát te akasztófára való hová tetted?

— Megettem, könyörgöm alázatosan, jaj, jaj!

— Megetted? üsd. (A bikacsök müködésbe tétetik.)

— Jaj, jaj! ijedtemben roszul mondtam, eladtam, mindent mondok, csak ne üssenek, jaj, jaj! (a bikacsök müködése szünetel.)

— Miután önként, szabad akarattal bevallod bünődet, nyolc napi tömlöcöt kapsz, s kárba és költségekben elmarasztaltatsz, érted?

— Értem, de én apellálok, mert ártatlan vagyok.

Üsd! (a bikacsök-gép ujra megindul.)

— Nem apellálok, dehogy apellálok, csak ne üssenek! (a gép megállittatik.)

A pandur elvezeti a szegény nyavajást, s bezárja a tömlöcbe nyolc napra.

Még a 8 nap sem telik le, midőn hivatalosan kisül, hogy szegény kádármesterünk ártatlan, mert felfedeztetett a valódi tolvaj, de azért a 8 napot ki kelle töltenie.

Mikor ezen különben érdemes polgár 8-adnapra kiszabadult, az akkor kiállitott orvosi látlelet is még számtalan tompa eszközzel véghez vitt ütésekről tett tanuságot.

Ezen ügy feljelentetett az igazságügyérhez, sőt legutóbb (mult év december havában a képviselőházban is interpellatió tárgyát képezte), s mi lett az eredmény?

„Miután vádlott büntettét önként, szabadakaratulag bevallotta, s az itéletet nem fellebbezte, holott erről i jogáról kellőleg értesitve lett, panaszló kérelmének hely nem adatik!!“

Ha ilyen a szabadakaratu önbevallás és ilyen az apellátiórai kellő felvilágositás, akkor éljen az orosz alkotmány.

Egyébiránt a szolgabiró járásbirónak, az esküdt szolgabirónak léptettetett elő.

Népdal.

Midőn én még szabad voltam,
S a Bittóhoz bejárhattam —
Egyet kettőt cuppantottam,
Mindjárt tudta, hogy én voltam.

De mióta fogva vagyok,
A Bittóhoz kiálthatok,
Akárhányat cuppanthatok . .
Még se tudja, hogy: ki vagyok?

Sarolta.

Nyilatkozat

a „Hon“ és „Pesti Napló“ közt lefolyt affeire d'honneur-ben.

A „Hon“ és „Pesti Napló“ a közelebbi mult héten dühösen hajba kapott egymással azon kérdés felett, melyik a jobb lap, és melyiknek van több előfizetője? Tőlem bizony a két gladiator akár felspékelhette volna egymást tollával, bele nem ütöttem volna orromat a civakodásba, hanem miután a „Pesti Napló“ csekélységemet is belekeverte a krédóba, én is belekottyanok a dologba.

A „Pesti Napló“ aug. 24-i (szombati) száma „Különféléi“ rovatában a „Hon“-nak szólva, ezt mondja:

„A „Hon“ ma azt az állitást veti fel, hogy a mi szerkesztésünk alatt nem szaporodtak a „P. N.“ előfizetői. Erre röviden megjegyezzük, hogy a „Hon“ ez állitása sem igaz; különben ehhez semmi köze s az egyátalában nem argumentum. „Ludas Matyi“-nak néhány ezer előfizetője van, Abonyi beszélyeire jelentkezett két előfizető. A „Hon“ üzéri logikája szerint „Ludas Matyi“ többet ér, mint Abonyi.“

Engedelmével a „P. N.“-nak, nem a „Hon“ üzéri logikája szerint érek többet, hanem önbecsérzetem szerint legalább is tizszer annyit érek mint Abonyi, sőt hogy ha a „P. N.“ összes szerkesztő-személyzete egy abrakos tarisznyába kötné becsületét és önbecsét, és azt az Abonyi nyakába akasztaná, még akkor sem cserélnék Abonyival pipát, tartom magamat olyan legénynek.

Ludas Matyi.

Zsiga pósta.

S... Károlynak Veszprém: A küldött tárgy hosszu a Matyiba, kurtákat kérünk, mint a nyulfarka.

Többsincs Istóknak: egy kis változtatással rákerülhet a sor.

M... Gy. Debreczenbe a „Tallu fináncz“, Manó tudja hol bolyong már; adomákat és életképeket igér ön! hadd lássuk a medvét. A Matyit szivesen expediáljuk, kérjük az adresset.

„Menyus tubákos pixise“ cimü vers igen vereshagyma illatu. Borsszem Jankó kapva kapna rajta.

Censornak: „az obsitos kaiapja“ ugy látszik nem sok humort takar; különben ha katona miczlije volna is, akkor se igon rugdosná az a csillagos eget.

Ifju Karakán Marcinak: *„Eben gubát“* nem cserélünk.

Ladislaus Igazmondónak: a második berukkolás untauglihc a kidrukkolásra.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.